

N:o 102.

Af herr C. Th. Svanberg, om ändring af § 7 i förordningen angående bevilningsafgifter för särskilda förmåner och rättigheter den 16 maj 1884.

I kongl. förordningen angående bevilningsafgifter för särskilda förmåner och rättigheter, § 7, den 16 maj 1884, stadgas, bland annat, att utländsk man eller qvinna, som med vederbörligt tillstånd, mot inträdesafgift, för egen räkning gifver konsert eller annan musikalisk tillställning, uppförer skådespel, förevisar konstrikning, lindansning, mekaniska eller andra konster, kosmoramor, panoramor och andra optiska konststycken, vaxkabinetter, samlingar af djur och naturalier m. m., erlägger för hvarje särskild konsert eller hvarje dag, då skådespel eller annan föreställning gifves, i Stockholm och Göteborg, tre kronor och å annan ort inom riket en krona femtio öre.

Det torde vara uppenbart, att denna afgift icke står i något rimligt förhållande till den vinst, som i vissa af de angifna fallen göres, synnerligast i de större städerna. Här i hufvudstaden har också ett bolag kunnat bildas, hvilket låtit uppföra en högst kostsam byggnad i akt och mening, att stadens invånare och resande måtte komma i tillfälle att hela året om vara i åtnjutande af det nöje, som konstrikning och lindansning med flere akrobatiska konster bereda den allmänhet, hvilken för dessa konstarter hyser intresse. Å andra sidan måste medgifvas, att genom afgiftens bestämmande till ett visst och oföränderligt belopp underlättas uppbörden och redovisningen af

densamma, och så länge denna afgift, såsom nu, odelad ingår till statens kassa, torde stora, för att icke säga öfvervinneliga svårigheter möta att uppställa sådana regler, att afgiften må varda afpassad efter den högst olika inkomst, som uppstår af de omförmälda, delvis med hvarandra icke jemförliga produktionerna. Jag har därför föreställt mig, att enda möjligheten att i fråga härom komma till ett mera rättvist beskattningsresultat skulle bestå deri, att afgift för de uti förordningen uppräknade fall tillföle till någon del vederbörande kommun, hvilken skulle ega att inom en viss, lagstadgad begränsning bestämma beloppet af den afgift, som borde utgöras för, såsom i förordningen sägs, »hvarje särskild konsert eller hvarje dag, då skådespel eller annan föreställning gifves». Genom att åt kommunerna lemnades en sålunda begränsad beskattningsrätt i dessa fall, kunde en efter förhållandena och särskilda omständigheter å hvarje ort lämpad afgift bestämmas, och derigenom kunde också en behörig åtskilnad emellan de olika prestationernas och deras utöfvares relativa värde iakttagas, så att t. ex. en musikalisk eller dramatisk artist icke sattes i en för sådana artister föga smickrande jembredd med lindansare och förevisare af djursamlingar m. fl. Det afgiftsbelopp, som i angifna fall borde högst erläggas, synes kunna bestämmas till tio procent i Stockholm och öfriga städer, som ej i landsting deltaga, och till hälften af sagda belopp å öfriga orter inom riket af bruttoinkomsten för hvarje särskild konsert eller hvarje dag, då skådespel eller annan föreställning gifves. På hvarje kommun torde äfven böra få ankomma att, jemte skattens bestämmande, besluta om användande för kommunens behof af den kommunen tillfallande andel samt att meddela nödiga föreskrifter för uppbörden och redovisningen af dessa medel äfvensom att vidtaga de verkställighetsåtgärder, hvilka i öfrigt kunde vara erforderliga.

På grund af hvad jag nu anfört, och under anhållan att framdeles få till vederbörande utskott öfverlemna den ytterligare utredning af ämnet, som genom insamlande af vissa, nu icke tillgängliga uppgifter må kunna vinnas, tillåter jag mig vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville för sin del besluta, att, med ändring af § 7 uti kongl. förordningen angående bevillningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter den 16 maj 1884, förordnas:

Utländsk man eller qvinna, som med vederbörligt tillstånd, mot inträdesavgift, för egen räkning gifver konsert eller annan musikalisk tillställning, uppförer

skådespel, förevisar konstridning, lindansning, mekaniska eller andra konster, kosmoramor, panoramor och andra optiska konststycken, vaxkabinetter, samlingar af djur och naturalier m. m., erlägger i Stockholm och andra städer, som ej i landsting deltaga, högst tio procent och å annan ort inom riket högst fem procent af bruttoinkomsten för hvarje särskild konsert eller hvarje dag, då skådespel eller annan föreställning gifves. Beräknas afgiften efter annan grund, må den ej öfverstiga hvad nu stadgadt är.

Hälften af denna afgift tillfaller den kommun, hvarest konserten, skådespelet eller föreställningen gifves; och må på kommunen ankomma att, med nu stadgade begränsning, bestämma afgiftens belopp och besluta om användande för kommunens behof af den kommunen tillfallande andel samt att meddela nödiga föreskrifter för uppbörden och redovisningen af inflytande medel äfvensom att vidtaga de åtgärder, som för verkställighet af kommunens beslut i öfrigt kunna vara erforderliga.

Utom hvad här ofvan blifvit anfördt af § 7 i förordningen den 16 maj 1884, innehåller denna paragraf åtskilliga föreskrifter rörande ej mindre det som konsertgifvare, teaterföreståndare, konstidkare eller förevisare hafva att iakttaga än ock beträffande kontrollen å afgiftens behöriga erläggande och densammas redovisande. Ändring i viss mån af eller tillägg till dessa föreskrifter måste gifvetvis ega rum, för så vidt mitt nu afgifna förslag varder godkänt, hvilket jag ansett mig böra anmärka, under anhållan tillika att äfven i afseende derå få inkomma med vidare yttrande.

Stockholm den 26 januari 1889.

C. Th. Svanberg.